

HS 23.11.2013 2:00 0

Harri Röpötti

Kaamiohuvit-installaatiossa (2013) ihmiskasvoiset kuvatukset roikkuvat näivettymässä kuin kalat kuivaamossa.

Tule ja katso

Harri Larjosto

kuvataide, installaatioita

Vantaan taidemuseo

Harri Larjosto: Tule ja katso Vantaan taidemuseossa (Myyrmäkitalo, Paalutori 3) 4. 1. 2014 saakka.

Ensimmäisenä **Harri Larjoston** näyttelyssä kohtaa *Unesta herätetyt* -teoksen (2013) kolme robottia, jotka liikuskelevat Vantaan taidemuseossa. Eivät ne tosin vastaa perinteistä kuvaa roboteista.

Ilmarisen tytär muistuttaa koivuhaloista kyhättyä kolmemetristä vasaraa, *Palava pensas* on valtava risukimppu, jossa tuli loimottaa monitorissa, ja *Sotkan poika* näyttää kivenjätkäleeltä.

Kolmikron tanssi ei oikein avaudu, varsinkaan, kun kaikki eivät ole liikkeessä koko aikaa. *Sotkan pojan* yleisö saa käyntiin soittamalla annettuun numeroon. Muidenkin Larjoston töiden merkitykset jäävät hieman hämäräksi – tai moninaisiksi. Näyttelyllä on sama nimi kuin **Elem Klimovin** hienolla sotaelokuvalla (1985), mutta mikään muu ei viittaa siihen.

Kaikkea ei toki tarvitsekaan aina määritellä. Larjosto ammentaa unien maailmasta ja tunnelmista. Monessa installaatioissa riittääkin outoa tunnelmaa.

Surullisten pukimossa (2010) lattiaa koristavat ruosteiset rautasandaalit. Niiden yläpuolella riippuu muovisia essuja. Koot vaihtelevat pikkulapsille sopivista jättimäisiin. Taustalla kuuluu ääniä kuin joku laahustaisi raskailla metallijalkineilla.

Esiliinat toisaalta suojaavat roiskeilta, toisaalta määrittävät käyttäjänsä roolia. Mutta nämä eivät paljasta tarkoitustaan tai käyttäjiään. Aavemainen tunnelma kiehtoo.

Kaamiohuveissa (2013) katsojan toisella puolella pyörii video islantilaisen kuivaamon tuulessa roikkuvista kaloista, ja toisella puolella riippuu ihmiskasvoisia naamioita, joilla on käppyräisiksi surkastuneet hännät tai selkärangat. Ihmiskuvatukset on ripustettu samaan tapaan kuin kalat. Nimi sekoittaa naamiota, kaameaa ja huvia. Tahtooko Larjosto sanoa, että ahdas kaupunkiympäristö on ihmisille samalla tavalla luonnoton kuin kuiva maa kaloille – että se näivettää meidät?

Tuskinpa siinä on kysymys mistään niin yksinkertaisesta. Larjosto kieltää installaatioiltaan tarinan selkeyden. Hämäryys tekee teoksista hyytäviä.